

ХАРИ ПОТЪР
И
ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Излезли заглавия в поредицата
ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР
И
ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

Превод Мариана Екимова-Мелнишка

ЕГМОНТ

*На Питър Роулинг,
в памет на господин Ридли,
както и на Съюзън Сладън,
с чиято помощ Хари излезе от килера...*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие
Harry Potter and the Goblet of Fire

Copyright © 2000 J. K. Rowling

HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks
of and © Warner Bros. Entertainment Inc.
(s16)

J. K. Rowling has asserted her moral rights

Като израз на грижа и отговорност за опазването на околната среда, тази книга е отпечатана на хартия, произведена от сертифицирана дървесина от гори, стопанисвани по високоекологични и социални стандарти.

Превод Мариана Екимова-Мелнишка

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2016
Трета допечатка
Общ тираж: 56 005 бр.
ISBN 978-954-446-621-3

КЪЩАТА НА РИДДЪЛ

Жителите на селцето Литъл Хангълтън все още я наричаха „къщата на Риддъл“, макар че бяха изменили много години, откакто семейство Риддъл бяха живели в нея. Тя стърчеше на един хълм над селцето със заковани тук-там прозорци, с по някоя и друга липсваща керемида от покрива и с фасада, гъсто обрасла с бръшлян. Някога величествена и просторна господарска къща, единствената на километри наоколо, с течение на времето тя се бе превърнала в занемарена, порутена и необитаема постройка.

Всички в селцето бяха единодушни, че старата къща е зловеща. Преди половин век се бе случило нещо странно и ужасно, нещо, което по-възрастните и досега си припомняха, след като изчерпеха обсъждането на новините и клюките. Историята бе разнищвана толкова пъти и разкрасявана на толкова места, че вече никой не бе сигурен какво точно се е случило тогава. Всяка от версиите обаче започваше по един и същи начин: преди петдесет години, на зазоряване в един прекрасен летен ден, в славното време, когато къщата на Риддъл била все още добре поддържана и внушителна, една прислужница влязла в гостната и открила, че и тримата Риддъл са мъртви.

Жената побягнала с писъци надолу по хълма и вдигнала на крак цялото село.

– Лежат там с широко отворени очи! Лед студени! Облечени като за вечеря!

Извикали полиция и цял Литъл Хангълтън настръхнал от

потрес, любопитство и неприкрито възмущение. На никого и през ум не му минало да се престори, че скърби за семейство Риддъл, защото всички ги ненавиждали. Старите господин и госпожа Риддъл били превзети и груби богаташи, а възрастният им син Том бил по-лош и от тях. Жителите на селото искали да узнаят кой е убиецът – все пак трима здрави и прави хора не умират от естествена смърт в една и съща нощ.

Вечерта в селската кръчма „Обесения“ едва смогнали да обслужват всички. Цялото село се събрало да приказва за тройното убийство. И сякаш като компенсация за това, че са изоставили домашните си огнища, в кръчмата тържествено влязла готвачката на семейство Риддъл и обявила пред внезапно притихналото множество, че току-що бил арестуван мъж на име Франк Брайс.

– Франк ли? – извикали неколцина. – Невъзможно!

Франк Брайс бил градинарят на семейство Риддъл. Живее сам в грохнала къщурка в тяхното имение. Работел за семейството още откакто се бил върнал от фронта с вдървен крак и явна неприязън към тълпите и силния шум.

Всички се надпреварвали да черпят готвачката, за да чуят колкото може повече подробности.

– Винаги си е бил особняк – разправяла тя след четвъртото си шери пред наострилите уши селяни. – Такъв един дръпнат.. Колкото и да го каниш на чай, все тая. Хич не обича да се събира с хора.

– Хайде, хайде – обадила се една жена откъм бара. – Препатил е Франк през войната, та затова гледа да му е спокойно. Не му се нахвърляйте сега де...

– А кой друг има ключ от задната врата, а? – озъбила ѝ се готвачката. – Спомням си, че в къщата на градинаря висеше резервен ключ. Вратата не е разбита нощес! Няма и счупени прозорци! Достатъчно му е било на Франк да се промъкне до голямата къща, когато всички вътре сме били заспали...

Селяните си разменили свъсени погледи.

– Винаги съм го смятал за неприятен човек – измърморил някакъв мъж на бара.

– Войната нещо го е повредила, мен ако питате – намесил се кръчмарят.

– Нали ти разправях, че гледам да не му се мяркам много-много пред очите, а, Дот? – развълнувано шепнела една от жените в ъгъла.

– Такъв един – ни се води, ни се кара – добавила Дот и закичала енергично. – Спомням си, когато беше още малък...

На следващата сутрин вече никой в Литъл Хангълтън не се съмнявал, че Франк Брайс е убил тримата от семейство Риддъл.

Но в съседния град, Грейт Хангълтън, в мрачния опушен полицейски участък Франк отново и отново упорито твърдял, че е невинен и че единственият човек, когото забелязал близо до къщата в деня преди убийството, бил непознат блед тъмнокож младеж. Но никой друг не бил виждал такъв човек и полицаите решили, че градинарят си измисля.

И тъкмо когато примката около врата на Франк се затягала, пристигнало лекарското заключение от огледа на трупове, което променило всичко.

Полицаите никога не били чели по-странен доклад. Цял екип лекари изследвали телата и стигнали до заключението, че нито един от членовете на семейството не бил отровен, намушкан или пък прострелян, а още по-малко удушен или задушен, изобщо – доколкото можели да установят – никой от тримата не бил жертва на каквото и да било насилие. По-нататък в заключението с явно изумление се споменавало, че трите тела са на напълно здрави хора, само че... мъртви. Лекарите отбелязали обаче (защото все пак трябвало да открият някаква нередност), че и на трите лица бил изписан неистов ужас, но както запитали разочарованите полицаи – къде се е чуло и видяло трима души да умрат *от ужас*?

Като не намерили никакви доказателства, че тримата Риддъл били убити, полицаите били принудени да освободят Франк. Телата погребали в двора на селската църква, а гробовете останали за известно време обект на любопитство. За всеобща изненада и сред облак от подозрения Франк Брайс се прибрал в

къщичката си в имението на Риддъл.

– За мен е ясно, че той ги е убил. Хич не ме интересува какво казват полицаите – заявила Дот в „Обесения“. – И ако има акъл в главата си, трябва да се махне оттук, като знае, че го смятаме за убиец.

Но Франк не се махнал. Той останал да се грижи за градината и при следващите обитатели на къщата на Риддъл, и при другите след тях – никой не се задържал дълго. Всеки от собствениците, може би отчасти и заради присъствието на Франк, твърдял, че нещо зловещо витае около това място, което, изоставено от хората, постепенно започнало да запада.

* * *

Богатият човек, който сега притежаваше къщата на Риддъл, нито живееше в нея, нито я използваше по някакъв начин. В селото се говореше, че я държи по „данъчни причини“, въпреки че едва ли някой бе наясно какво значи това. Богаташът обаче продължаваше да плаща на Франк да се грижи за градината. Скоро градинарят щеше да навърши седемдесет и седем години, беше вече полуглух, а болният му крак почти се бе вдървил. Но при хубаво време все още го виждаха приведен да копае цветните лехи, въпреки че бурените обвиваха едва ли не и самия него.

Ала бурените не бяха единственото нещо, с което трябваше да се бори Франк. Момчетата от селото имаха навика да мятат камъни по прозорците на къщата на Риддъл. Те препускаха с колелетата си по поляните, които Франк толкова много се старееше да поддържа равно окосени. Дори един-два пъти се вмъкнаха напук в старата къща. Понеже знаеха колко е предан старият градинар на имението, със задоволство наблюдаваха как той куцука през градината, размахва бастуна си и крещи дрезгаво по тях. Франк от своя страна бе убеден, че момчетата го тормозят, защото и те като родителите, бабите и дядовците си го смятаха за убиец. И затова, когато през една августовска нощ се събуди и забеляза, че в къщата става нещо странно, той предположи, че

момчетата са измислили нова дръзка лудория, за да го измъчват.

Беше го събудила болката в крака, която се усилваше все повече с напредването на възрастта. Стана и закуцука надолу по стълбите към кухнята да долее гореща вода в грейката си, за да облекчи вдървеното си коляно. Застана пред мивката да напълни чайника и като вдигна поглед към къщата на Риддъл, забележа мъждукащи светлини в прозорците на горния етаж. Старецът веднага се досети какво става. Явно момчетата отново се бяха промъкнали в къщата и ако се съдеше по трепкането на светлината, бяха запалили огън.

Франк нямаше телефон, а и откакто го бяха арестували да го разпитват след тройното убийство, изпитваше дълбоко недоверие към полицията. Той веднага остави чайника, заизкачва се нагоре по стълбите толкова бързо, колкото му позволяваше болката в крака, облече се, върна се в кухнята и свали един ръждясал ключ от куката зад вратата. Взе бастуна си, подпрян на стената, и излезе в нощния мрак.

Входната врата на къщата на Риддъл не беше разбита, нямаше и счупени прозорци. Куцукайки, Франк стигна до задната страна на къщата. Спря пред една врата, почти изцяло скрита под гъстия бръшлян, извади стария ключ, завъртя го в ключалката и безшумно отвори вратата.

Озова се в кухня, която приличаше на пещера. От години не бе стъпвал тук и въпреки непрогледния мрак се ориентира къде е вратата към вестибюла и опипом налучка пътя. Лъхна го миризма на застояло и гнило. Франк се послуша да долови и най-слабия шум от стъпки или гласове на горния етаж. Стигна до вестибюла, където бе малко по-светло заради широките прозорци от двете страни на входната врата, и се заизкачва по каменните стъпала, благославяйки дебелия слой прах по тях, който заглушаваше шума от стъпките му и потропването на бастуна.

Като стигна до площадката, Франк зави надясно и веднага забележа къде са се спотаили натрапниците – в дъното на коридора една от вратите беше откrehната, през нея се процеждаше слаба

светлина и очертаваше дълга златиста ивица върху черния под. Франк се запромъква все по-близо и по-близо, здраво стиснал бастуна си. На няколко крачки от вратата успя да види съвсем тясна част от стаята.

Наистина имаше огън, но беше запален в камината. Това изненада стареца. Той застина неподвижно и внимателно се заслуша в мъжкия глас, долитащ от вътрешността на стаята. Мъжът говореше тихо и боязливо.

– Остана малко в бутилката, господарю, ако сте гладен.

– По-късно – отвърна друг глас. Той също бе мъжки, но някак особено пронизителен и смразяващ, като внезапен полъх на леденостуден вятър. От този глас редките косъмчета по врата на Франк настръхнаха. – Приблужи ме до огъня, Опаш.

Градинарят обърна дясното си ухо към вратата, за да чува по-добре. Долови звук от поставяне на бутилка върху твърда повърхност, а след това стържещ шум от движение на тежък стол по пода. За момент видя дребен мъж с гръб към вратата да бута едно кресло. Той бе загърнат в дълго черно наметало, темето му бе съвсем плешиво. После отново се скри навътре.

– Къде е Наджини? – попита студеният глас.

– Не... не зная, господарю – отвърна другият неспокойно. – Май тръгна да изследва къщата...

– Да изцедиш, преди да си легнем, Опаш – нареди вторият глас. – Ще имам нужда от храна и през нощта. Пътуването страшно ме изтощи.

Сбърчил чело, Франк наклони ухо още по-близо до вратата и напрегна слух. След кратко мълчание мъжът на име Опаш заговори отново.

– Господарю, може ли да ви попитам колко време ще останем тук?

– Една седмица – отвърна студеният глас. – Но може и по-дълго. Мястото е сравнително удобно, а и няма начин да продължим по плана засега. Ще е глупаво да действаме преди края на Световното първенство по квидич.

Франк пхна своя изкривен показалец в ухото си и го развър-

тя. Вероятно заради наслоилата се ушна кал той бе чул думата „куидич“, а такава дума изобщо не съществуваше.

– Световното първенство по куидич ли, господарю? – повтори Опаш. (Франк заби показалеца още по-дълбоко в ухото си.) – Простете, но... не разбирам... защо да чакаме края на Световното първенство?

– Защото, глупако, точно сега магьосниците от цял свят се стичат в страната. Всички служители от Министерството на магията си пъхат носовете навсякъде да надушат необичайни действия и си отварят очите на четири, като проверяват самоличността на всеки. Побъркали са се на тема сигурност – да не би мъгълите да заподозрат, че става нещо. Ето защо ние ще изчакаме.

Франк се отказа да прочиства ухото си. Той ясно бе чул „магьосници“, „Министерство на магията“ и „мъгли“. Без съмнение това бяха някакви тайни думи, а старецът можеше да се досети само за два вида хора, които използват кодиран език – шпионите и престъпниците. Той стисна още по-здраво бастуна си и още по-съсредоточено се заслуша.

– Господарят значи е решил твърдо? – промълви Опаш.

– Разбира се, че съм решил, Опаш! – отвърна със заплашителна нотка студеният глас.

След кратко мълчание Опаш отново заговори. Думите сякаш се изтъркаляха от устата му една след друга, като че бързаше да ги изрече, преди да е изгубил смелост.

– Може да се направи и без Хари Потър, господарю.

Последва по-дълга пауза и едва тогава изхриптя другият глас:

– Без Хари Потър ли? Аха... Сега разбирам...

– Господарю, не го казвам, за да предпазя момчето! – почти изцвърча Опаш. – Не ме е грижа за него, изобщо не ме е грижа! Просто... ако използваме друг магьосник или вещица... който и да е... всичко може да стане далеч по-бързо! Стига да ми позволите да ви оставя за малко... Нали знаете колко добре мога да се преобразявам... За по-малко от два дни ще доведе някой подходящ.

– Бих могъл да използвам и друг магьосник... – тихо каза другият глас. – Така е...

– Наистина, господарю – с облекчение се обади Опаш. – Много трудно ще пипнем Хари Потър. Така добре е защитен...

– И ти се наемаш да ми доведеш негов заместник, а? Чудя се... дали не си се уморил да се грижиш за мен, Опаш? Дали твоето предложение да променим плана не означава намерение да ме изоставиш?

– Ама господарю! Аз... аз нямам... и през ум не ми е минавало да ви изоставя...

– Не ме лъжи! – просъска вторият глас. – Не можеш да ме заблудиш, Опаш! Съжаляваш, че се върна при мен. Отвращаваш се от мен. Виждам как потръпваш, като ме гледаш, усещам как се сепваш, когато ме докоснеш...

– Не е вярно! Предаността ми към моя господар...

– Предаността ти не е нищо друго, освен малодушие. Ти не би дошъл при мен, ако имаше къде другаде да идеш. Как ще оцелея без теб, като трябва да се храня през няколко часа? Кой ще изцежда Наджини?

– Но вие изглеждате много по-силен, господарю...

– Лъжец! – изхриптя вторият глас. – Изобщо не съм по-силен и за няколко дни ще ме напуснат и малкото сили, които успях да възстановя под нескопосаните ти грижи. *Млъкни!*

Опаш, който до този момент пелтечеше несвързано, сякаш онемя. Няколко секунди Франк долавяше само пращането на огъня. После вторият мъж отново заговори, този път със съскащ шепот:

– Имам си причини да използвам тъкмо това момче, както вече ти казах, и не ми трябва никой друг. Чаках цели тринайсет години. Мога да почакам още няколко месеца. Колкото до закрилата над момчето, убеден съм, че планът ми ще успее. Искам само малко смелост от теб, Опаш... и не я ли намериш, ще изпиташ гнева на Лорд Волдеморт с цялата му сила...

– Господарю, чуйте ме! – рече Опаш с паника в гласа. – Докато пътувахме, премислях плана... Господарю мой, изчезването на

Бърта Джоркинс скоро ще бъде забелязано и ако продължим... ако аз му отправя проклятието...

– Ако? – изхриптя другият. – *Ако?* Ако точно следваш плана, Опаш, в министерството никога не ще узнаят, че и някой друг е изчезнал. Ще го направиш тихо, без много шум. Бих искал аз лично да мога да свърша тази работа, но в това състояние... Хайде, Опаш, отстраняваме само още една пречка и пътят ни към Хари Потър е свободен. Не искам от теб да го правиш сам. Дотогава моят *предан* слуга вече ще се е присъединил към нас...

– *Аз* съм ваш предан слуга – каза Опаш с лека нотка на недоволство в гласа.

– Опаш, нужен ми е някой с ум в главата и с непоколебима върност, а ти за съжаление не отговаряш на нито едно от тези условия.

– *Аз* ви потърсих – отвърна Опаш вече с нескрит яд. – *Аз* бях този, който ви откри. *Аз* ви доведох Бърта Джоркинс.

– Вярно е – потвърди вторият мъж, явно развеселен от нещо. – Не бях очаквал такъв проблясък на гениалност от теб, Опаш... макар че, в интерес на истината, ти самият не си предполагал каква полза ще имаме от нея, когато си я хванал, нали?

– *Аз*... аз си помислих, че ще ни е полезна, господарю...

– Пак лъжеш! – прекъсна го отново другият глас с още по-жестоката насмешка. – Въпреки това не отричам, че информацията, която Бърта ни даде, беше безценна. Без нея нямаше да успее да съставя плана и затова ти ще бъдеш възнаграден, Опаш. Ще ти поверя нещо изключително важно за мен – привилегия, за която много от поддръжниците ми биха пожертвали дясната си ръка...

– *Н*-наистина ли, господарю? Каква... – Опаш като че ли отново бе обзет от ужас.

– *Е*, Опаш, не искай от мен да разваля изненадата! Твоята роля е накрая... но ти обещавам, че ще те удостоя с честта да си точно толкова полезен, колкото беше Бърта Джоркинс.

– *Вие*... *вие*... – Гласът на Опаш изведнъж стана съвсем дрезгав, като че ли устата му бе пресъхнала. – *Вие* и мен ли... ще... убиеете?

– Опаш, Опаш... – успокоително изрече студеният глас. – Защо да те убивам? Убих Бърта, защото нямах друг избор. Не ставаше за нищо след разпита, беше съвсем безполезна. Пък и щеше да предизвика неудобни въпроси, ако се бе върнала в министерството да разкаже, че те е срещнала по време на отпуската си. Магьосници, за които се предполага, че са мъртви, не би трябвало да се натъкват на вещици от Министерството на магията в разни крайпътни странноприемници...

Опаш толкова тихо измърмори нещо, че Франк не го чу, но то предизвика смеха на втория мъж – безжизнен, студен като думите му.

– *Възможно било да пренастроим паметта ѝ?* Магиите за забравата могат да бъдат развалени от могъщ магьосник, което аз самият доказах, докато я разпитвах. Би било оскърбление за нейната *памет* да не използваме информацията, която измъкнах от нея, нали, Опаш?

Навън в коридора Франк изведнъж осъзна, че ръката му, стиснала бастуна, се хлъзга от потта. Мъжът със студения глас бе убил жена. И приказваше за това без никакви угризения, напротив – с *насмешка*. Той бе опасен, луд. А замисляше и още убийства... това момче, Хари Потър, което и да е то... беше в опасност.

Франк знаеше какво трябва да стори. Сега бе моментът да съобщи в полицията. Щеше да се измъкне от къщата и да иде право до телефонната кабина в селото. Но студеният глас отново заговори и Франк остана на мястото си, вцепенен и цял в слух.

– Само още едно проклятие... Моят верен слуга в „Хогуортс“... Хари Потър ще бъде мой, Опаш. Това е. Никакви спорове повече! Но тихо... мисля, че чух Наджини...

Изведнъж гласът на мъжа се промени. Той съскаше и хриптеше, като че ли не можеше да си поеме въздух. Франк никога не бе чувал подобни звуци и реши, че онзи е получил някакъв пристъп.

И тогава градинарят долови шум от движение зад себе си в тъмния коридор. Обърна се да погледне и се втрещи.

Нещо пълзеше към него по пода на дългия коридор и когато попадна в снопа светлина, минаващ през отворената врата, Франк с ужас осъзна, че това е гигантска змия, дълга почти четири метра. Загубил ума и дума от страх, старецът се втрени в приплъзващото се туловище, което се приближаваше все повече и повече, оставяйки след себе си широка извита дияра в дебелия слой прах по пода. Франк нямаше къде да избяга – в стаята двамата мъже крояха пъкления си план, а в коридора влечугото несъмнено щеше да го убие...

Докато той мислеше какво да прави, змията стигна до него и като по чудо го подмина. Тя се бе насочила към хриптенето и съскането на студения глас зад вратата и след секунди краят на люспестата ѝ опашка изчезна през прага.

Пот изби по челото на стареца, а ръката му, подпряна на бастуна, трепереше. Вътре в стаята студеният глас продължаваше да съска и на Франк му хрумна странна и нелепа мисъл – *мъжът разговаряше със змията.*

Градинарят не проумяваше какво става. Единственото, което искаше, бе да се върне в леглото при грейката си. Но краката му отказваха да помръднат. Докато още стоеше разтреперан и се мъчеше да се овладее, студеният глас изведнъж отново заговори на човешки език.

– Наджини носи интересни новини, Опаш – изрече той.

– Т-така ли, господарю?

– Точно така – отвърна гласът. – Казва, че отвън до вратата стои един стар мъгъл и подслушва всяка наша дума.

Франк нямаше време да се скрие. Чуха се стъпки и вратата на стаята се отвори широко. Зад нея стоеше нисък оплешивяващ мъж с посивяла коса, остър нос и малки воднисти очи, по чието лице се четеше страх, примесен с тревога.

– Покани го да влезе, Опаш. Забрави ли добрите обноски?

Студеният глас идваше от едно старинно кресло край камината, но не се виждаше кой говори. Змията пък се бе увила на кълбо върху парцаливо килимче пред камината като зловеща карикатура на домашен любимец.

Опаш кимна на Франк да влезе. Все още разтреперан, градинарят стисна бастуна си по-здраво и куцукайки, прекрачи през прага.

Стаята бе осветена единствено от огъня, който хвърляше издължени, подобни на паяци сенки по стените. Франк се вторачи в гърба на креслото. Мъжът в него изглежда бе по-дребен и от прислужника си, защото не се виждаше дори тилът му.

– Всичко ли чу, мъгъл? – попита го студеният глас.

– Как ме нарекохте? – дръзко каза Франк, защото – веднъж озовал се в стаята – реши, че е време да действа, и се почувства по-смел. Такъв си бе и през войната.

– Мъгъл те нарекох – отвърна спокойно гласът. – Това значи, че не си магьосник.

– Не знам какво имате предвид, като казвате „магьосник“ – с още по-твърд глас рече Франк. – Знам само, че чух достатъчно, за да вдигна на крак полицията тази нощ, и ще го направя. Убили сте човек, а кроите и други убийства! А ще ви кажа и още нещо – хрумна му да добави, – жена ми знае, че съм тук и ако не се върна...

– Ти нямаш жена – изрече студеният глас много тихо. – И никой не знае, че си тук. На никого не си казал, че идваш. Недей да лъжеш Лорд Волдеморт, мъгъл, защото той знае... винаги знае...

– О, така ли? – грубо го прекъсна Франк. – Лорд значи? Е, не ми допада държанието ви, *лорде*. Защо не се обърнете и не ме погледнете в очите като човек?

– Само че аз не съм човек, мъгъле – студеният глас едва се долавяше сред пращенето откъм камината. – Аз съм много, много повече от човек. Но пък... защо не? Ще те погледна в очите... Опаш, ела и обърни креслото.

Слугата потрепери.

– Чу ли ме, Опаш?

Много бавно, с изкривено лице, като че би направил всичко друго, само и само да не се приближава до господаря си и килимчето, на което лежеше змията, дребният мъж пристъпи на-

пред, хвана креслото и започна да го обръща. Влечугото вдигна грозната си триъгълна глава и леко изсъска, когато краката на креслото закачиха килимчето.

Миг по-късно креслото вече беше обърнато към Франк и той видя това, което седеше в него. Бастунът му падна с трясък на пода, устата му се отвори и той закрещя. Съществуването в креслото вдигна магическата си пръчка и каза нещо, но старецът крещеше така неистово, че не чу нито дума. За миг проблясна зелена светлина, разнесе се вихрен шум и Франк Брайс се сгърчи. Бе мъртъв още преди да се строполи на пода.

На около триста километра от това място момчето на име Хари Потър се сепна в съня си и се събуди.

— ГЛАВА ВТОРА —

БЕЛЕГЪТ

Хари лежеше по гръб и дишаше учестено, сякаш бе тичал. Беше сънувал мъчителен сън и се събуди, притиснал двете си ръце към лицето. Старият мълниеvidен белег на неговото чело пареше пръстите му, сякаш някой току-що бе допярл нагорещено до бяло желязо до кожата му.

Той седна в леглото, притискайки белега с една ръка, а с другата посегна в мрака към нощното шкафче за очилата. Сложи си ги и видя по-ясно стаята, осветена от слабата мътнооранжева светлина на уличния фенер, която се процеждаше през завесите.

Хари отново опипа белега. Все още го болеше. Запали нощната лампа, измъкна се от леглото, прекоси стаята, отвори гардероба и се вторачи в огледалото от вътрешната страна на вратата. Оттам го гледаше слабичко четиринайсетгодишно момче, а в яснозелените му очи под разрошената черна коса се четеше недоумение. Хари огледа съвсем отблизо белега върху отражението си в огледалото – не се беше променил, но все още му припарваше.

Опита се да си спомни какво бе сънувал, преди да се събуди. Всичко беше съвсем като истинско... имаше двама души, които познаваше, и един непознат... Хари се съсредоточи и смръщи вежди, мъчейки се да си спомни.

Смътно видение на мрачна стая изплува в паметта му... една змия лежеше на килимче пред някаква камина... дребен мъж на име Питър с прякор Опаш... и студен силен глас... гласът на Лорд Волдемор. При тази мисъл Хари се почувства така, сякаш

кубче лед се плъзгаше надолу към стомаха му...

Стисна очи и се опита да си спомни как изглеждаше Волдемор, но не успя... Помнеше само, че в момента, когато креслото се завъртя и Хари видя онова, което седеше там, го обзе ужас, от който се събуди... или пък бе от болката на челото?

А кой ли беше старецът? Защото в съня със сигурност имаше един старец и Хари го бе видял да пада на земята. Всичко започваше да се обърква. Момчето закри лице с ръцете си, за да не вижда спалнята, и се опита да възстанови случилото се в онази мрачна стая, но все едно че се мъчеше да задържи вода в шепите си – колкото повече се напругаше да си спомни подробностите, толкова по-бързо те изтичаха от съзнанието му... Волдемор и Опаш си говореха за някого, когото бяха убили... Хари не си спомняше името... и замисляха да убият и друг... *него*...

Отдели ръце от лицето си, отвори очи и огледа стаята, като че очакваше да види нещо необикновено. Всъщност в нея имаше множество необикновени неща. До крака на леглото стоеше отворен голям дървен куфар, от който се подаваха котел, летяща метла, черна мантия и различни книги със заклинания. Рула пергамент бяха пръснати по цялата свободна част от бюрото му около огромната празна клетка на неговата полярна сова Хедуиг. На пода до леглото лежеше разтворена книгата, която бе чел вечерта, преди да заспи. Картинките в нея се движеха. Игрочи с яркооранжеви наметала летяха на метли и си подаваха една червена топка, като ту се появяваха, ту изчезваха от погледа за части от секундата.

Хари отиде до книгата, вдигна я, видя как един магьосник вкарва шеметен гол в обръч на петнайсет метра височина, и я затвори. В този момент дори квидичът, според Хари най-великият спорт на света, не можеше да го разсее. Той остави „В полет с гюлетата“ на нощното шкафче, отиде до прозореца и дръпна пердетата да огледа улицата.

„Привит Драйв“ изглеждаше точно както би могло да се очаква да изглежда всяка прилична улица от предградие в ранните часове на съботна утрин. Пердетата на всички прозорци

бяха спуснати. Докъдето му стигаше погледът в мрака, никъде не се виждаше живо същество, та дори и котка.

Ами ако... все пак... Хари неспокойно се върна до леглото и седна, прокарвайки отново пръст по белега си. Не болката го тревожеше – бе изтърпял толкова много болки и страдания. Веднъж всичките кости на дясната му ръка изчезнаха, а после болезнено се възстановиха само за една нощ. Не след дълго в същата ръка се впи огромен отровен зъб. А миналата година Хари бе паднал от летящата си метла от височина петнайсет метра. Вече бе свикнал изневиделица да го сполетяват преমেждия и злополуки – те бяха неизбежни за всеки ученик в Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“, особено ако имаше склонност да си навлича неприятности.

Не, това, което тревожеше Хари, бе мисълта, че последния път белегът го боля, защото Волдемор се намираще наблизко... Но Волдемор не би могъл да е тук сега... Дори самата идея, че може да се е притаил някъде около „Привит Драйв“, бе нелепа, абсурдна...

Хари се заслуша в тишината наоколо. Дали не очакваше да чуе изскърцване на стъпало или шумолене на наметало? Изведнъж подскочи от мощното изгрухтяване на Дъдли, който хъркаше в съседната стая.

Хари мислено се отърси от страха. Колко беше глупав! В къщата бяха само вуйчо Върнън, леля Петуния и Дъдли, които спяха дълбоко, без нещо да смущава и тревожи сънищата им.

Дълбокият сън беше единственото им състояние, в което Хари можеше да ги понася. Но и да бяха будни, с нищо нямаше да му помогнат. Вуйчо Върнън, леля Петуния и Дъдли бяха неговите единствени живи роднини. Те бяха мъгъли (хора немагьосници), които ненавиждаха и презираха магията във всичките ѝ форми, от което следваше, че племенникът бе желан в къщата им не повече от един дървояд. От три години насам Хари напускаше техния дом преди началото на всяка учебна година в „Хогуортс“ и те обясняваха на всички, че го пращат да учи в Строго охранявания център за не-

поправими непълнолетни престъпници „Свети Брут“. Семейство Дърсли отлично знаеха, че като невръстен магьосник Хари няма право да използва магия извън „Хогуортс“; но не пропусаха да го обвинят за всичко нередно, което се случваше в къщата. Той никога не би могъл да им се довери, нито да им разкаже за живота си в света на магьосниците. Дори самата мисъл да отиде при тях, като се събудят, и да сподели, че го боли белегът и че е притеснен заради Волдемор, беше смехотворна.

А точно заради Волдемор Хари се бе озовал при семейство Дърсли и бе останал да живее с тях. Ако не беше Волдемор, той нямаше да има белег с форма на мълния на челото си. И пак заради Волдемор беше останал без родители...

Хари бил на годинка, когато една нощ Волдемор, най-могъщият тъмен магьосник на века, магьосник, чиято сила постепенно нараствала цели единайсет години, дошъл в къщата и убил баща му, а после и майка му. След това насочил магическата си пръчка към Хари и изрекъл проклятието, унищожило голям брой силни вещици и магьосници, за да му разчисти пътя към върховната мощ, но колкото и невероятно да било, то не подействало на Хари. Вместо да убие момчето, проклятието се стоварило обратно върху самия Волдемор. Хари се отървал само с белег като мълния на челото си, а Волдемор едва оцелял. Мощта му се стопила и жизнените му сили почти угаснали, но успял да избяга. Ужасът, в който живеела тайната общност на вещиците и магьосниците, се вдигнал като облак, поддръжниците на Волдемор се разпръснали, а Хари Потър се бе прочул.

Хари остана напълно смаян, когато на единайсетия си рожден ден научи, че е магьосник. Още по-голямо бе объркването му, като откри, че всички в тайния магьоснически свят знаят неговото име. А при пристигането си в „Хогуортс“ забеляза, че където и да идеше, всички извъръщаха глави след него и си шепнеха. Постепенно бе свикнал с това. В края на лятото за четвърти път щеше да тръгне към „Хогуортс“ и вече броеше дните до

завръщането си в замъка.

Но оставаха още цели две седмици до започването на учебната година! Хари отново огледа унило стаята си и погледът му спря върху картичките, изпратени в края на юли от двамата му най-добри приятели за неговия рожден ден. Какво ли биха казали те, ако им пишеше, че го боли белегът?

Веднага в главата му звънна тънкият и уплашен гласец на Хърмаяни.

– Боли те белегът? Хари, това наистина е сериозно... Съобщии веднага на професор Дъмбълдор! А аз ще проверя какво пише в „Най-разпространените магически болки и беди“... Там може и да има нещо за белези от проклятие...

Да, това би го посъветвала Хърмаяни – свържи се с директора на „Хогвортс“, а междувременно се порови в някоя книга. Хари се загледа през прозореца в мастиленото синьо-черно небе. Дълбоко се съмняваше, че която и да е книга може да му помогне сега. Доколкото му бе известно, той бе единственият оцелял от проклятие като това на Волдемор, така че едва ли щеше да открие същите симптоми, описани в „Най-разпространените магически болки и беди“. Колкото до директора, Хари нямаше представа къде прекарваше Дъмбълдор лятната ваканция. Развесели се за момент, като си го представи с дългата сребриста брада, развята магьосническа мантия и островърха шапка, излегнат на някой плаж, да маже с лосион против изгаряне гърбавия си нос. Където и да бе обаче Дъмбълдор, Хари вярваше, че Хедуиг ще успее да го издири. Полярната сова винаги бе доставяла писмата, дори и да нямаха адрес. Ала какво да напише?

Уважаеми професор Дъмбълдор, извинете, че ви безпокоя, но тази сутрин ме заболя белегът. С уважение, Хари Потър.

Дори и наум думите прозвучаха глупаво.

После се опита да си представи какво би казал другият му най-добър приятел Рон Уизли и след миг дългоносото, луничаво и угрижено лице на Рон сякаш изплува пред него.

– Боли те белегът? Но... но Ти-знаеш-кой няма как да е близо до теб, нали? Искам да кажа... ти би разбрал, нали така? Може

би отново ще се опита да те убие, а? Не знам, Хари, вероятно белезите от проклятие понаболяват от време на време... Ще питам татко...

Господин Уизли бе много способен магьосник и работеше в отдел „Злоупотреба с мъгълски вещи“ в Министерството на магията, но доколкото бе известно на Хари, нямаше никакъв опит с проклятията. Пък и не му се искаше цялото семейство Уизли да научи, че се е уплашил от някаква си мимолетна болка. Госпожа Уизли щеше да се притесни повече и от Хърмаяни, а шестнайсетгодишните близнаци Фред и Джордж, братя на Рон, можеха да си помислят, че Хари губи самообладание. Уизли бяха най-любимото му семейство на света. Той очакваше всеки момент да го поканят на гости (Рон бе споменал нещо за Световното първенство по квидич) и не му се искаше гостуването да бъде обезпокоявано от тревожни въпроси за белега.

Хари разтри чело с кокалчетата на пръстите си. Онова, от което най-силно се нуждаеше (и като че ли се срамуваше да си го признае), бе да има някой... който да му е като *родител* – възрастен магьосник, с когото да се посъветва, без да се чувства глупаво, някой, който да се грижи за него и да има опит с черната магия...

И тогава решението се избистри изведнъж. Бе толкова близко до ума, толкова очевидно, че не проумяваше как не се е сетил по-рано – *Сириус*.

Хари скочи от леглото, втурна се към бюрото си и седна на стола. Взе пергаментов лист, натопи в мастило орловото си перо, написа *Скъпи Сириус*, после се спря да помисли как най-добре да изрази проблема си, все още озадачен от факта, че не бе помислил за тази възможност веднага. Но всъщност не бе толкова учудващо – та нали едва от два месеца знаеше, че Сириус му е кръстник.

Дотогава Сириус изобщо не се бе появявал в живота на Хари по една много проста причина – той бе затворник в Азкабан, ужасната тъмница за магьосници, охранявана от безоки душевадни демони, наречени диментори. След бягството на Сириус

от затвора те бяха дошли в „Хогуортс“ да го търсят. И все пак той бе невинен. Убийствата, за които бе осъден, бяха извършени от Опаш, поддръжник на Волдемор, когото почти всички смятаха за мъртъв. Хари, Рон и Хърмаяни обаче знаеха истината. Миналата година те се бяха сблъскали лице в лице с Опаш, но само професор Дъмбълдор бе повярвал на техния разказ.

Само един-единствен прекрасен час Хари бе живял с мисълта, че най-сетне ще се махне от дома на Дърсли, защото Сириус го бе поканил да заживее при него веднага щом успее да си възвърне доброто име. Но надеждата се стопи, когато Опаш се изплъзна, преди да успеят да го предадат на Министерството на магията, и Сириус трябваше да бяга, за да се спаси. Хари му помогна да излети на гърба на един хипогриф на име Бъкбийк и оттогава Сириус се криеше някъде. Мисълта за дома, който можеше да има, ако не бяха изпуснали Опаш, не даваше мира на Хари през цялото лято. А и му беше дважд по-трудно да се завърне при семейство Дърсли, като знаеше, че почти бе успял да се отърве от тях завинаги.

Макар да не беше до него, Сириус все пак бе подкрепа за Хари. Именно заради своя кръстник това лято получи право да прибере в стаята си всичките училищни вещи. Никога досега семейство Дърсли не му бяха разрешавали подобно нещо. Стремехът им непрекъснато да унижават Хари и страхът от неговите особени сили ги караха всяко от предишните лета да заключват училищния му куфар в килера под стълбището. Но отношението им се промени веднага щом научиха, че Хари има кръстник, който е опасен убиец. А момчето съобразително пропусна да спомене, че Сириус всъщност е невинен.

След пристигането си на „Привит Драйв“ Хари бе получил две писма от своя кръстник. И двете бяха доставени не от сови (както се разнасяше пощата на магьосниците), а от големи тропически птици с ярко оперение. Хедуиг не одобряваше тези надути натрапници и крайно неохотно им позволяваше да пийнат от купичката ѝ с вода, преди да отлетят обратно. Но Хари ги хареса, защото във въображението му изникваха палми и бял

пясък. Надяваше се, че там, където се беше скрил (мястото не се споменаваше заради опасността писмата да бъдат заловени), Сириус се чувстваше добре. А и как биха могли да оцелеят дименторите на ярката слънчева светлина? Може би точно затова Сириус се бе отправил на юг. Писмата, скрити под много полезната подвижна дъска под леглото на Хари, звучаха бодро, а и в двете кръстникът му напомняше да го уведоми, ако има нужда от нещо. Ето че сега случаят бе точно такъв...

Лампата сякаш помръкна, когато в стаята бавно пропълзля студената сива светлина, предвещаваща изгрева. Най-сетне, когато слънцето се вдигна и позлати стените, а вуйчо Върнън и леля Петуния се раздвижиха в съседната стая, Хари разчисти смачканите парчета пергамент от бюрото и препрочете писмото си в завършения му вид:

Скъпи Сириус,

Благодаря ти за последното писмо по огромната птица, която едва успя да влезе през прозореца.

Всичко тук си е както преди. С диетата на Дъдли май нищо не се получава. Вчера леля го свари да примъква тайно понички в стаята си. Заплашиха, че ще му спрат джобните пари, ако продължава, а той побесня и запрати своя PlayStation през прозореца. Това е нещо като компютър, на който можеш да играеш разни игри. Беше много глупаво от негова страна, защото сега няма да може да се разсейва с играта „Мегаосакатяване“ трета част.

При мен всичко е наред само защото семейство Дърсли са ужасени, че ако те помоля, може да се появиш и да ги превърнеш в прилепи.

Но тази сутрин се случи нещо много странно. Белегът отново ме заболя. Последния път това се случи, защото Волдемор беше в „Хогвортс“. Не е възможно той да е някъде наоколо сега, нали? Знаеш ли дали белезите, причинени от проклятия, понякога болят и след години?

Ще изпратя писмото по Хедуиг веднага щом се върне от лов.

Поздрави Бъкбийк от мен.

Хари

Да, реши Хари, така звучи добре. Нямахте защо да разказва съня си – не искаше да се издаде, че е притеснен. Нави пергамента и го остави отстрани на бюрото, докато се върне Хедуиг. После стана, протегна се и отново отвори гардероба. Без да обръща внимание на отражението си в огледалото, започна да се облича за закуска.

ПОКАНАТА

Хари слезе в кухнята. Семейство Дърсли вече бяха насядали около масата. Никой от тримата не вдигна поглед към него, когато той влезе и седна. Широкото червендалесто лице на вуйчо Върнън бе скрито зад сутрешния брой на „Дейли мейл“, а леля Петуния, стиснала устни над конските си зъби, разрязваше един грейпфрут на четвъртинки.

Дъдли, ядосан и намусен, като че ли заемаше повече място от друг път. А това вече беше нещо ново, защото той винаги бе заемал сам една цяла страна от квадратната маса. Когато леля Петуния сложи в чинията на сина си четвъртинка неподсладен грейпфрут и с треперещ глас каза „Заповядай, сладичък Дъди!“, шишкото я погледна сърдито. Животът му бе взел особено неприятен обрат, откакто се бе прибрал вкъщи за лятната ваканция с годишното си свидетелство от училището „Смелтингс“.

Както обикновено, родителите му намериха оправдания за неговите лоши оценки. Леля Петуния винаги твърдеше, че Дъдли е много надарено дете, но учителите не го разбират, а пък вуйчо Върнън поддържаше тезата, че в никакъв случай не иска синът му да бъде някой женчо зубрач. Подминаха и обвиненията, че е малтретирал по-малките.

– Той е палаво момченце, но и на мравката път би сторил! – с просълзени очи изрече майка му.

Ала свидетелството завършваше с няколко внимателно формулирани забележки от училищната медицинска сестра, които нито вуйчо Върнън, нито леля Петуния можеха да пренебрег-

нат. Леля Петуния настояваше, че Дъдли си е с едър кокал, че бил още пухкавичък и затова тежал толкова, но че растял и трябвало да яде повече. Истината обаче беше, че доставчиците, които снабдяваха училището с екипи, вече не можеха да намират достатъчно голям номер панталони за голф за него. Сестрата обръщаше внимание на важен факт, който иначе толкова острият поглед на леля Петуния, безпогрешно откриващ дори и най-незабележимите следи от пръсти по светлите стени и всяко влизане или излизане у съседите, някак пропускаше – Дъдли, без да се нуждае от допълнително подхранване, вече почти бе достигнал размера и килограмите на малко хищно китче.

След множество спорове и изблици на ярост, от които дори подът в стаята на Хари се тресеше, и след потоците сълзи, пролени от леля Петуния, бе въведен нов режим на хранене. Диетата, изпратена от училищната сестра в „Смелтингс“, бе закачена на хладилника, в който липсваха любимите лакомства на Дъдли – газирани напитки и кексчета, шоколадчета и сандвичи – и се бяха появили плодове, зеленчуци и други неща, които вуйчо Върнън наричаше „храна за зайци“. За да не се чувства Дъдли потиснат, леля Петуния бе настояла цялото семейство да се подложи на тази диета и затова сега подаде и на Хари четвъртинка грейпфрут. Той забеляза, че неговото парче е значително по-малко от това на Дъдли. Леля Петуния явно си мислеше, че поддържа самочуствието на сина си, като му осигурява възможност да изяжда повече от Хари.

Но тя не знаеше какво бе скрито в дупката под подвижната дъска на горния етаж и ни най-малко не подозираше, че Хари не е на диета. В момента, когато разбра, че цяло лято ще трябва да яде моркови, той бе изпратил Хедуиг при приятелите си със зов за помощ и те чудесно се справиха с положението. Хедуиг се върна от дома на Хърмаяни с кутия, пълна с бисквити без захар (родителите на Хърмаяни бяха зъболекари), а Хагрид, пазачът на дивеча в „Хогуортс“, се бе отсрамил с една торба от домашните си скалички (Хари дори не ги докосна, защото доста си бе патил от кулинарните опити на Хагрид). Затова пък госпожа

Уизли бе изпратила по семейната сова Ерол огромна плодова торта и най-различни сладкишчета. На бедничкия Ерол, вече доста стар и немощен, му трябваша цели пет дена да се възстанови от полета. А за рождения си ден (който семейство Дърсли изобщо подминаха) Хари получи четири превъзходни торти – по една от Рон, Хърмаяни, Хагрид и Сириус. И тъй като му бяха останали две от тях, той започна безропотно да яде четвъртинката грейпфрут с нетърпеливо очакване да закуси истински, когато се качи в стаята си.

Вуйчо Върнън остави настрана вестника, изсумтя с негодувание и погледна пренебрежително своята част от грейпфрута.

– Само това ли? – попита той ядно.

Леля Петуния му хвърли свиреп поглед и кимна многозначително към Дъдли, който вече бе омел четвъртинката си и кисело бе вторачил прасешките си очички в резенчето на Хари.

Вуйчо Върнън изпусна тежка въздишка, която разроши огромните му рунтави мустаци, и взе лъжичката си.

Звънна звънецът на входната врата. Вуйчо Върнън се надигна от стола и се затътри по коридора. Бърз като светкавица, Дъдли открадна остатъка от грейпфрут от чинията на баща си, докато майка му бе заета с чайника.

Хари чу говор пред вратата, някой се изсмя, а вуйчо Върнън отговори рязко. После вратата се затвори и откъм коридора се разнесе звук от раздиране на хартия.

Леля Петуния остави чайника на масата и се огледа любопитно за вуйчо Върнън. Не след дълго разбра къде е, а минута по-късно се появи и самият той. Беше направо бесен.

– Ти! – кресна на Хари. – Във всекидневната! Моментално!

В пълно недоумение какво ли щяха да му припишат този път, Хари стана и последва вуйчо си от кухнята в съседната стая. Вуйчо Върнън рязко затвори вратата след него.

– Така – изрече той и закрачи към камината, а после се обърна с лице към Хари, като че щеше да го обяви за арестуван. – *Така...*

Хари с удоволствие би попитал „Какво така?“, но предпочете

да не подлага на изпитание нервите на вуйчо си толкова рано сутрин, особено след като те вече бяха силно опънати поради липсата на закуска. Така че реши да изглежда учтиво озадачен.

– Това пристигна току-що – Вуйчото размаха пред Хари един изписан лист лилава хартия. – Писмо. Отнася се до теб.

Хари съвсем се обърка. Кой би писал на вуйчо Върнън нещо за него? Кой от познатите му би изпратил писмо по обикновената поща?

Вуйчо Върнън го погледна гневно, после сведе очи към писмото и започна да чете на глас:

Уважаеми господин и госпожа Дърсли,

Не сме се запознавали официално, но съм сигурна, че много сте чували от племенника си за моя син Рон.

Навярно Хари ви е казал, че финалът на Световното първенство по квидич е следващия понеделник вечерта. Благодарение на връзките си в Отдела за магически игри и спортове мъжът ми Артър успя да намери билети за първокласни места.

Надявам се, че ще ни позволите да заведем Хари на мача, защото такава възможност се удава веднъж в живота. Великобритания не е била домакин на първенството от трийсет години и билети се намират изключително трудно. Много бихме се радвали след това Хари да ни погостува до края на лятната ваканция, а после ще го качим на влака за училище.

Най-добре ще бъде Хари да ни изпрати вашия отговор колкото е възможно по-скоро по нормалния за нас начин, тъй като мъгълски пощальон никога не е идвал в къщата ни и не съм убедена, че може да я намери.

С надежда скоро да видя Хари,

Моли Уизли

P.S. Надявам се, че сме залепили достатъчно марки.

Вуйчо Върнън приключи с четенето, бръкна във вътрешния си джоб, извади оттам още нещо и изръмжа:

– Виж това.

Той размахна плика, в който бе пристигнало писмото на госпожа Уизли, и Хари едва се сдържа да не прихне. Цялата повърхност на този плик бе покрита с марки, освен едно малко квадратче от лицевата страна, в което госпожа Уизли едва бе побрала с дребни букви адреса на семейство Дърсли.

– Е, май е сложила достатъчно марки – спокойно каза Хари, като че госпожа Уизли бе направила грешка, която всеки би могъл да допусне.

Очите на вуйчо му засвяткаха.

– Пощальонът го е забелязал – процеди през скърцащи зъби той. – Било му много интересно откъде е писмото и затова звъннал на вратата. Сторило му се *забавно*.

Хари не каза нищо. Друг едва ли щеше да разбере защо вуйчо Върнън вдига толкова шум за някакви си марки, но Хари бе живял със семейство Дърсли достатъчно дълго и знаеше колко докачливи бяха те за всичко, което малко се отклоняваше от нормалното. А най-много се страхуваха някой да не научи, че имат връзка (колкото и далечна да бе тя) с хора като госпожа Уизли.

Вуйчо Върнън все още мятеше погледи като мълнии към Хари, който се опитваше да запази спокойствие. Ако не кажеше или не извършеше нещо глупаво, щеше да отиде на най-голямото развлечение, откакто се помнеше. Очакваше вуйчо му да каже нещо, но той само продължаваше да го стрелка с очи. Хари се осмели да наруши тишината.

– Е, мога ли да отида? – попита той.

По широкото мораво лице на вуйчо Върнън премина лек спазъм. Мустаците му се наежиха. Хари знаеше, че зад мустациите протича яростен двубой, тъй като двата основни инстинкта на вуйчо Върнън бяха влезли в противоречие. Ако пуснеше Хари да отиде, момчето щеше да бъде щастливо, а точно срещу това вуйчото се бореше вече тринайсет години. От друга страна, ако разрешише на Хари да прекара със семейство Уизли остатъка от лятната ваканция, щеше да се отърве от него две седмици

по-рано, отколкото очакваше, а вуйчо Върнън мразеше самото присъствие на Хари в къщата. И изглежда за да си даде време за размисъл, той отново погледна към писмото на госпожа Уизли.

– Коя е тази жена? – попита той, втренчил се с отвращение в подписа.

– Виждал си я – отвърна Хари. – Това е майката на приятеля ми Рон. Тя го чакаше на гарата на връщане от „Хог...“... от училище в края на миналата учебна година.

Той почти бе изрекъл „Хогвортс“, а това бе сигурен начин да вбеси вуйчо си. Никой никога не бе споменавал на глас името на училището на Хари в къщата на семейство Дърсли.

Вуйчо Върнън сгърчи огромното си лице, като че се мъчеше да си спомни нещо крайно неприятно.

– Една такава тантуреста ли? – изръмжа накрая. – С много червенोकоси деца...

Хари се намръщи. Реши, че е доста нагло от страна на вуйчо му да нарича някого „тантурест“, след като неговият собствен син Дъдли най-сетне бе постигнал това, към което заплашително се бе насочил още от тригодишен – беше станал по-голям на ширина, отколкото на височина.

Вуйчо Върнън продължаваше да изучава писмото.

– Куидич – промърмори той под носа си. – *Куидич*? Каква е тази шуротия?

За втори път Хари бе обзет от гняв.

– Това е спорт – кратко отвърна той. – Играе се на метли...

– Добре де, добре – извиси глас вуйчо Върнън.

Хари със задоволство установи, че вуйчо му изглежда леко притеснен. Явно нервите му не можеха да понесат споменаването на думата „метли“ в собствената му всекидневна. За успокоение вуйчото отново зачете писмото. Хари видя как устните му изрекоха *да ни изпрати вашия отговор колкото е възможно по-скоро по нормалния за нас начин*. Веждите му се свъсиха.

– Какво иска да каже с това *по нормалния начин*? – просъска той.

– Нормалният за нас начин – повтори Хари и преди вуйчо му

да успее да го прекъсне, уточни: – Нали знаеш, по советите. Това е нормалното за магьосниците.

Вуйчо Върнън изглеждаше така възмутен, като че ли Хари току-що бе изрекъл отвратителна ругатня. Тресейки се от яд, той хвърли тревожен поглед през прозореца, сякаш очакваше да види някой от съседите, притиснал ухо до стъклото.

– Колко пъти съм ти повтарял да не споменаваш тези противоестествени неща под моя покрив?! – процеди той, а лицето му стана тънмораво. – Я се виж, облечен си в дрехите, с които ние с Петуния покрихме неблагодарния ти гръб...

– Чак след като Дъдли им е видял сметката – студено довърши Хари.

И той наистина беше облечен с фланела, която бе толкова голяма, че трябваше да навие пет пъти ръкавите, та да може да използва ръцете си, и толкова дълга, че висеше чак до под колената на торбестите му джинси.

– Не позволявам да ми се говори така! – тресеше се от гняв вуйчо Върнън.

Хари не можеше повече да търпи. Отминало бе времето, когато се стараяше да спазва глупавите правила на семейство Дърсли. Той не се съобразяваше с диетата на Дъдли и нямаше да допусне вуйчо Върнън да му попречи да отиде на финала на Световното първенство по квидич.

Пое дълбоко въздух, успокои се и се обърна към вуйчо си:

– Така, значи няма да ходя на Световното първенство. Сега мога ли да си вървя? Искам да довърша писмото си до Сириус. Нали се сецаш – моя кръстник.

Направи го. Изрече магическите думи. А сега гледаше как моравият цвят се отдръпваше на петна от лицето на вуйчо Върнън и то заприлича на зле разбъркан сладолед с касис.

– Ти... ти му пишеш, така ли? – с престорено спокоен глас попита той, но Хари забеляза как зениците на малките му очи се свиха от внезапен страх.

– Ами... да – небрежно отвърна момчето. – Обаче отдавна не съм му изпращал писмо и нали се сецаш – ако не получи вест

от мен, може да си помисли, че нещо се е случило.

Замълча, за да се наслади на ефекта, предизвикан от думите му. Като че ли виждаше как зъбни колелца трескаво се въртят под гъстата, тъмна, прилежно сресана на път коса на вуйчо Върнън. Ако се опиташе да забрани на момчето да пише на кръстника си, Сириус щеше да си помисли, че се държат лошо с Хари. Ако откажеше да пусне племенника си на Световното първенство по квидич, Хари щеше да пише на Сириус и той щеше със сигурност да *разбере*, че с момчето се отнасят зле. Оставаше един-единствен избор. Хари виждаше как решението се избистря в ума на вуйчо му, сякаш огромното мустакато лице бе станало прозрачно. Успя да сдържи смеха си и да запази безразлично изражение. И тогава...

– Добре де, ходи на това проклето... това глупаво... това Световно първенство. Пиши, ама кажи на ония... ония *Уизли* да дойдат да те вземат. Нямам време да те мъкна нагоре-надолу из страната. Можеш да прекараш остатъка от лятото при тях. И съобщи на твоя... на кръстника си... кажи му... кажи му, че отиваш.

– Добре – засия Хари.

Той се обърна и се запъти към вратата на всекидневната, като едва се въздържаше да не заподскача и закрепчи от радост. Отиваше... отиваше при семейство Уизли! Отиваше на Световното първенство по квидич!

В коридора почти се сблъска с Дъдли, който се бе спотаил зад вратата, явно с надеждата да подочуе как нахокват Хари. Дебелакът остана поразен от широката усмивка по лицето на братовчед си.

– Закуската беше *отлична*, нали? – попита Хари. – Аз се подух от ядене, а ти?

Той избухна в смях от изумлението по лицето на Дъдли, хукна нагоре по стълбите, взимайки по три стъпала наведнъж, и се втурна в стаята си.

Веднага забеляза, че Хедуиг се е върнала. Тя седеше в клетката си, вперила огромните си кехлибарени очи в него, и тракаше с човка в знак, че е сърдита. Причината веднага се изясни.

– ОООХ! – извика Хари.

Нещо дребно, сиво и пернато, подобно на топка за тенис, се блъсна в главата на Хари. Той ядосано разтърка глава, вдигна поглед към това, което го бе ударило, и видя мъничка сова – толкова малка, че спокойно би се побрала в дланта му, – да свисти развълнувано в кръг из стаята като запален фойерверк. Едва тогава Хари осъзна, че совата бе пуснала в краката му писмо. Наведе се, взе го, позна почерка на Рон и разкъса плика. В него имаше набързо надраскана бележка.

Хари – ТАТКО ВЗЕ БИЛЕТИТЕ! Ирландия срещу България, в понеделник вечерта. Мама писа на мъгълите и ги помоли да останеш при нас. Може и да са получили вече писмото, не знам колко е бърза мъгълската поща. Реших да пратя писмо и по Пиги.

Хари се взря в името Пиги*, а после и в малката сова, стрелкаща се сега около абажура на тавана. Никога не бе виждал нещо, което толкова да не прилича на прасе. Може би не бе разчел правилно почерка на Рон. Отново зачете писмото:

Ще дойдем да те вземем, независимо дали на мъгълите им харесва или не – не може да пропуснеш Световното първенство. Мама и татко решиха, че е по-добре преди това да се престорим, че искаме разрешението им. Ако кажат „да“, веднага изпрати Пиги с отговора и ние ще дойдем да те вземем в пет часа в неделя. Ако кажат „не“, пак веднага изпрати Пиги, а ние така или иначе ще дойдем да те вземем в пет часа в неделя.

Хърмаяни пристига днес следобед. Пърси започна работа – в Отдела за международно магьосническо сътрудничество. Не споменавай думата „чужбина“, докато си у нас, защото ще ти продъбни ушите.

До скоро,
Рон

* Пиги – от „прасе“ (англ.) – Б.пр.

– Успокой се! – каза Хари на малката сова, която прелиташе ниско над главата му. Тя цвърчеше неистово, вероятно от гордост, че е доставила писмото точно на този, за когото е било предназначено. – Ела тук. Трябва да отнесеш обратно моя отговор.

Птичката изпърпори с крила и кацна върху клетката на Хедуиг. Полярната сова хладно извъртя очи към нея, като че я предизвикваше да посмее да се приближи още малко.

Хари отново стисна орловото перо, грабна ново парче пергамент и написа:

Рон, всичко е наред, мъгълите разрешиха да дойда. До утре в пет часа. Направо нямам търпение!

Хари

Той сгъна бележката няколко пъти, докато стана съвсем малка, и с големи усилия успя да я привърже за мъничкото краче на совата, която подскачаше на място от вълнение. Когато бележката бе вече здраво вързана, птичката отново полетя, стрелна се през прозореца и веднага изчезна от погледа му.

Хари се обърна към Хедуиг.

– Какво ще кажеш за едно дълго пътуване, а? – попита я той. Хедуиг избухука гордо.

– Ще отнесеш това на Сириус – каза момчето и взе започнатото писмо. – Само минутка... да го довърша.

Отново разви пергаментата и бързо написа послеслов:

Ако искаш да се свържеш с мен, аз ще бъда при моя приятел Рон Уизли до края на лятото. Баща му е взел билети за финала на Световното първенство по квидич!

Като завърши писмото, той го прикрепи за крака на Хедуиг. Совата бе необичайно кротка, сякаш решена да покаже как

трябва да се държи една истинска пощенска сова.

– Ще бъда при Рон, когато се върнеш, нали разбра? – обясни ѝ Хари.

Тя нежно клъвна пръста му, разпери огромните си криле с приглушено свистене и излетя през отворения прозорец.

Хари я проследи, докато се скри от погледа му, после пролази под леглото си, дръпна подвижната дъска и извади голямо парче торта. Седна на пода и започна да яде, наслаждавайки се на щастieto, което го бе обзело. Той закусваше торта, а Дъдли – само парченце грейпфрут. Беше слънчева лятна утрин, заминаваше си от „Привит Драйв“ на другия ден, белегът вече не го болеше и щеше да гледа финала на Световното първенство по квидич. Трудно можеше нещо да го разтревожи в този момент... дори и Лорд Волдеморт.

ОТНОВО КЪМ „ХРАЛУПАТА“

До дванайсет часа на следващия ден Хари бе подредил в куфара си нещата за училище и най-ценните си вещи – мантията невидимка, наследство от баща му, метлата, подарък от Сириус, и магическата карта на „Хогуортс“, която Фред и Джордж Уизли му бяха дали миналата година. Той бе изчистил хранителните запаси от скривалището си под подвижната дъска на пода, многократно бе проверил всяко кътче и процеп в стаята за забравени магьоснически книги или пера и бе свалил от стената таблицата с датите до първи септември, върху която с радост бе отмятал оставащите дни до завръщането в „Хогуортс“.

Атмосферата на „Привит Драйв“ номер четири бе изключително напрегната. Всички от семейство Дърсли бяха изнервени и раздражителни, защото в къщата им съвсем скоро щяха да пристигнат група магьосници. Вуйчо Върнън направо се бе вцепенил, когато Хари го осведоми, че семейство Уизли ще пристигнат в пет часа в неделя.

– Надявам се, че си ги предупредил да се облекат подходящо – озъби се той на мига. – Виждал съм как се труфят такива като вас. Поне да спазят благоприличието и да облекат нормални дрехи!

Хари потръпна от смътно предчувствие. Той май никога не бе виждал господин и госпожа Уизли да носят дрехи, които семейство Дърсли биха нарекли „нормални“. Децата им понякога обличаха мъгълски дрехи през ваканциите, но господин и

госпожа Уизли обикновено носеха дълги мантии, по-малко или повече овехтели. Хари не се притесняваше какво щяха да кажат съседите, а се тревожеше, че роднините му може да се отнесат грубо със семейство Уизли, ако с външния си вид те оправдаят най-лошата мъгълска представа за магьосници.

Вуйчо Върнън бе облякъл най-хубавия си костюм. Някои хора биха го изтълкували като знак за гостоприемство, но Хари знаеше, че целта на вуйчо му е да изглежда авторитетно и заплашително. Дъдли пък сякаш се бе смалил. И то не защото диетата най-сетне му се бе отразила, а от страх. При предишната си среща с възрастен магьосник Дъдли се бе сдобил със завита свинска опашчица, стърчаща от задницата на панталоните му, и леля Петуния и вуйчо Върнън бяха принудени да платят за отстраняването ѝ в една частна клиника в Лондон. Затова не бе чудно, че Дъдли се попипваше нервно отзад и преминаваше косо от стая в стая, та врагът да не успее да го уцели повторно на същото място.

Обядът премина в мълчание. Дъдли дори не протестираше срещу менюто (извара и настъргана целина). Леля Петуния не хапна нищо. Скръстила ръце и свила устни, тя сякаш дъвчеше езика си, та да преглътне гневната тирада, която копнееше да изсипе върху Хари.

– Ще бъдат с кола, нали? – избоботи вуйчо Върнън през масата.

– Тъхъ – кимна Хари.

Не бе и помислил за това. Как всъщност биха могли да го вземат семейство Уизли? Вече нямаха кола. Старият им „Форд Англия“ се шураше из Забранената гора край „Хогуортс“. Но миналата година на господин Уизли му бяха отпуснали коли от Министерството на магията. Може би същото щеше да се случи и сега.

– Така мисля – добави Хари.

Вуйчо Върнън изпуфтя в мустаците си. При нормални обстоятелства щеше да попита каква кола кара господин Уизли. Той преценяваше другите по това, колко са големи и скъпи колите

им. Но Хари се съмняваше, че вуйчо му би одобрил господин Уизли, дори и да караше „Ферари“.

По-голямата част от следобеда Хари прекара в стаята си. Не би могъл да издържи да гледа как леля Петуния надзърта на всеки няколко секунди през дантелените пердета, сякаш е чула съобщение за избягал носорог. Най-сетне, в пет без петнайсет, Хари слезе във всекидневната.

Леля Петуния нервно изправяше възглавничките на дивана. Вуйчо Върнън се преструваше, че чете вестник, но малките му очи не помръдваха и Хари бе сигурен, че той е напрегнал слуха си да чуе звук от приближаваща кола. Дъдли се бе натъпкал в едно кресло, а тлъстите му ръце бяха здраво притиснати под седалищните му части. Хари не издържа на напрежението, излезе от стаята и седна на стълбата във вестибюла, вперил поглед в часовника, а сърцето му учестено биеше от вълнение и нервност.

Пет часът дойде и отмина. Вуйчо Върнън, вече поизпотен в костюма си, отвори входната врата, погледна нагоре и надолу по улицата и бързо прибра главата си.

– Закъсняват! – озъби се той на Хари.

– Виждам – отвърна момчето. – Може... тъъ... да са попаднали в задръстване или да се е случило нещо.

Пет и десет... пет и петнайсет... Хари започна да се притеснява. В пет и половина дочу как леля Петуния и вуйчо Върнън си шепнат троснато във всекидневната:

– Никаква съобразителност!

– Можеше да имаме и друг ангажимент!

– Сигурно си мислят, че като закъснеят, ще ги поканим на вечеря.

– И дума да не става! – отсече вуйчо Върнън и Хари го чу как се изправя и започва да крачи из всекидневната. – Да го взимат и да си тръгват, без да се мотаят. Така де... ако изобщо дойдат. Вероятно са объркали деня. Мен ако питаш, *такива като тях* не зачитат точността кой знае колко. Или е това, или карат някой евтин боклук, който се е...

ТРРРРЯААААС!

Хари подскочи. Зад вратата на всекидневната се разнесоха виковете на тримата му родственици, изпаднали в паника и мятаци се из стаята. В следващия момент Дъдли излетя във вестибула, а по лицето му бе изписан ужас.

– Какво стана? – попита Хари. – Какво се случи?

Но Дъдли сякаш беше онемял. Здравно притиснал с ръце задницата си, той с пълна скорост се заклати като патица към кухнята, а Хари се втурна към всекидневната.

Силно тропане и дращение се носеха откъм вече закованата с дъски камина на семейство Дърсли, пред която светеше електрическо огнище.

– Какво е това? – задъхваше се леля Петуния, прилепила гръб към стената и взираща се с ужас в огнището. – Какво става, Върнън?

Но догадките се изясниха след секунда. Откъм вътрешността на закованата камина се чуха гласове:

– Ох! Фред, не... върни се, върни се, станала е грешка... кажи на Джордж да не... ОХ! Джордж, недей, тук няма откъде... бързо се върни и кажи на Рон...

– Може би Хари ще ни чуе, татко... Може би ще успее да ни пусне да излезем...

Чу се силно блъскане с юмруци по дъските зад електрическото огнище.

– Хари, Хари, чуваш ли ни?

Семейство Дърсли се хвърлиха към Хари като двойка хищници.

– Какво е това? – изръмжа вуйчо Върнън. – Какво става?

– Те... те са тръгнали насам с летежна пудра – разясни Хари, потискайки неудържимото си желание да се разсмее. – Те могат да се придвижват с пламъците... само че вие сте затворили камината... Почакайте...

Той се доближи до камината и извика през дъските:

– Господин Уизли, чувате ли ме?

Блъскането спря. Някой в комина се провикна: „Шшшт!“

– Господин Уизли, аз съм Хари... Камината е закована. Не

можете да минете оттук.

– Ех, да му се не види! – чу се гласът на Артър Уизли. – Защо им е трябвало да я затварят?

– Имат си електрическо огнище – обясни Хари.

– Така ли? – развълнувано попита гласът. – Електрическо ли каза? Има ли си *щепсел*? Страхотно, трябва да го видя... чакай да помислим... Ох, Рон!

Гласът на Рон се присъедини към останалите.

– Защо сме тук? Нещо не е наред ли?

– А, нищо подобно, Рон – подигравателно се обади Фред. – Точно това е мястото, където искахме да стигнем.

– Няма що, страхотно прекарване! – отбеляза Джордж, но гласът му звучеше приглушено, сякаш някой го бе затиснал до стената.

– Момчета, момчета... – прошепна господин Уизли неспокойно. – Обмислям какво можем да направим... да... единственият начин... Хари, дръпни се назад.

Хари отстъпи към канапето. Вуйчо Върнън обаче пристъпи напред.

– Чакайте! – закрещя той по огнището. – Какво точно се опитвате да...

БУФ!

Закованата камина избухна, електрическото огнище изхвърча през стаята и господин Уизли, Фред, Джордж и Рон излетяха след него сред облак от отломки зидария и дребни камъчета. Леля Петуния изпищя и политна назад към масичката за кафе. Вуйчо Върнън я подхвана, преди да падне на пода, и зяпна, онемял, към семейство Уизли, всичките с яркочервени коси, а близнаците Фред и Джордж – еднакви до последната луничка.

– Така е по-добре – задъхано изрече господин Уизли, като изтръска прахта от дългата си зелена мантия и намести очилата си. – А вие трябва да сте лелята и вуйчото на Хари.

Слаб, висок и леко оплешивял, той се запъти към вуйчо Върнън с протегнатата ръка, но вуйчото отстъпи няколко крачки, влачейки жена си, като че ли загубил ума и дума. Най-хубавият

му костюм бе покрит с бял прах, а косата и мустаците му бяха така побелели, сякаш изведнъж беше остарял с трийсет години.

– Ааа... да... съжалявам за случилото се... – извини се господин Уизли, като свали ръка и погледна през рамо към разбитата камина. – Аз съм виновен за всичко, просто не ми дойде наум, че може и да не успеем да излезем от другия край. Свързах камината ви към пудролинните, разбирате ли... само за този следобед, както знаете, идваме да вземем Хари. Мъгълските камини по принцип не се свързват, в интерес на истината... обаче аз имам един приятел в Комисията по експлоатация на летежна пудра и той уреди работата. Всичко ще оправя ей сегичка, не се притеснявайте. Само ще запаля огън, за да пратя момчетата обратно, и ще поправа камината ви, преди да се магипортирам.

Хари бе готов да се обзаложи, че семейство Дърсли не са разбрали нито дума. Вцепенени от ужас, те все още зяпаха господин Уизли. Леля Петуния едва се изправи на крака и се скри зад вуйчо Върнън.

– Здравсти, Хари! – весело поздрави господин Уизли. – Приготви ли си куфара?

– Гор е – с усмивка отговори Хари.

– Ние ще го вземем – веднага предложи Фред.

Намигайки на Хари, близнаците излязоха от стаята. Те знаеха къде беше неговата стая, тъй като веднъж вече го бяха измъквали от нея посред нощ. Хари подозираше, че Фред и Джордж се надяват да зърнат Дъдли – толкова много им бе разказвал за него.

– Е... – заговори господин Уизли, като леко размахваше ръце, докато се опитваше да намери подходящи думи, за да наруши неловкото мълчание. – Много... тъъ... много хубава къща си имате.

И понеже обикновено безупречно чистата всекидневна бе покрита с прах и парчета тухли, тази оценка не се отрази добре на семейство Дърсли. Лицето на вуйчо Върнън поморавя за пореден път, а леля Петуния сякаш отново задъвка езика си. Но и двамата изглеждаха прекалено уплашени, за да продумат

каквото и да било.

Господин Уизли се заоглежда. Той се интересуваше от всичко, свързано с битка на мъгълите. Хари видя колко му се искаше да приближи и да разгледа телевизора и видеото.

– През тях тече електричество, нали? – запита той с вестина. – Да, точно така, ето ги щепселите. Аз колекционирам щепсели. – После добави за информация на вуйчо Върнън: – И батерии също. Имам голяма колекция от батерии. Жена ми ме смята за луд, но какво да се прави...

Очевидно бе, че вуйчо Върнън също смята господин Уизли за луд. Той незабележимо се придвижваше надясно и прикриваше зад гърба си леля Петуня, като че гостенинът щеше внезапно да се засили към тях и да ги нападне.

Изведнъж Дъдли се появи в стаята. Хари чу тропането на куфара по стълбите и разбра, че шумът бе изплашил братовчед му и той бе избягал от кухнята. Дъдли се промъкна покрай стената, втренчил ужасени очи в господин Уизли, и се опита да се скрие зад майка си и баща си. За съжаление телесната маса на вуйчо Върнън, достатъчна да закрие кльошавата леля Петуня, не стигаше да прикрие и Дъдли.

– А това е братовчед ти, нали, Хари? – запита господин Уизли в нов смел опит да завърже разговор.

– Точно така – потвърди момчето. – Това е Дъдли.

Двамата с Рон се спогледаха и после бързо отклониха очи встрани, обзети от неустойимото изкушение да избухнат в смях. Дъдли все още стискаше задницата си, като че ли се страхуваше да не изпадне. Господин Уизли обаче изглеждаше истински угрижен от странното поведение на Дъдли. По тона на гласа му Хари се убеди, че за господин Уизли неговият братовчед бе точно толкова луд, колкото самият господин Уизли за семейство Дърсли, но с тази разлика, че гостът изпитваше към Дъдли съчувствие, а не страх.

– Приятна ли е ваканцията, Дъдли? – обърна се той към него любезно.

Дъдли изцвърча. Хари видя как ръцете му още по-силно се

вкопчиха в масивната му задница.

Фред и Джордж се върнаха с куфара. Влязоха, огледаха се и забелязаха Дъдли. По лицата им се разлиха еднакви дяволити усмивки.

– Е, хайде – каза господин Уизли. – Да се стягаме.

Той нави ръкавите на мантията си и извади магическата си пръчка. Хари видя как семейство Дърсли се отдръпнаха към стената като по команда.

– *Инсендио!* – произнесе господин Уизли, насочил пръчката си към дупката в стената зад себе си.

В този миг в камината се надигнаха пламъци, така весело припукващи, като че горяха от часове. Господин Уизли извади платнена кесийка от джоба си, развърза я, взе щипка пудра от нея и я поръси върху пламъците, които се оцветиха в смарагдовозелено и лумнаха още по-високо.

– Тръгвай, Фред – подкани господин Уизли.

– Ей сега – отвърна Фред. – А не... почакай...

От джоба на Фред се бе изхлузила малка торбичка и съдържанието ѝ – големи и тежки бонбони в ярки обвивки – се пръсна във всички посоки.

Фред запълзя по пода и ги натъпка обратно в джоба си, после махна весело на семейство Дърсли, направи няколко крачки напред, премина право през пламъците и извика „Хралупата!“. Леля Петуния ахна и потръпна от ужас. Чу се изсвистяване и Фред изчезна.

– Сега си ти, Джордж – отново се обади господин Уизли. – Заедно с куфара.

Хари помогна на Джордж да пренесе куфара напред в пламъците и да го обърне на една страна, за да го държи по-здраво. После, с второто изсвистяване, Джордж викна „Хралупата!“ и също изчезна.

– Рон, твой ред е – каза господин Уизли.

– До скоро! – весело се обърна Рон към семейство Дърсли, усмихна се широко на Хари, стъпи в пламъците, изкрещя „Хралупата!“ и се изпари.

Последни останаха Хари и господин Уизли.

– Ами... довиждане – обърна се Хари към роднините си.

Те не отговориха. Хари тръгна към пламъците, но точно когато стигна да ръба на камината, господин Уизли протегна ръка, дръпна го назад и погледна изумено към семейство Дърсли.

– Хари ви каза „Довиждане“. Не го ли чухте?

– Няма значение – промърмори Хари. – Наистина... все ми е едно.

Господин Уизли не отместваше ръката си от рамото му.

– Ще видите племенника си чак следващото лято! – възмутено заговори той на вуйчо Върнън. – Няма ли да се сбогувате с него?

Лицето на вуйчо Върнън гневно се сгърчи. Мисълта, че получава урок по добри обноски от човека, който току-що бе взривил половин стена във всекидневната му, очевидно силно го тормозеше.

Но магическата пръчка на господин Уизли бе още в ръката му и вуйчо Върнън я стрелна с малките си очички, преди да каже неохотно:

– Е... довиждане.

– До скоро! – отвърна Хари, стъпил с единия крак в зелените пламъци, които приятно го обгърнаха като топло дихание.

Но точно тогава зад него изригна ужасяващ звук от даване и леля Петуния започна да пици.

Хари се обърна рязко. Дъдли не стоеше вече зад родителите си, а бе коленичил до масичката за кафе, давеше се и пръскаше слюнки върху нещо трийсетсантиметрово, мораво и слузесто, което стърчеше от устата му. След секунда на пълно изумление Хари осъзна, че трийсетсантиметровото нещо всъщност е езикът на Дъдли... и че на пода пред него лежи яркооцветена обвивка от бонбон.

Леля Петуния се хвърли на земята до сина си, сграбчи върха на подутия език и се опита да го изтръгне от устата му. Естествено Дъдли писна и навсякъде полетяха слюнки, докато се бореше да се отскубне от майка си. Вуйчо Върнън крещеше и махаше с

ръце, та господин Уизли трябваше да викне, за да го чуят.

– Не се тревожете, ще го оправя! – извика той, като се приближи към Дъдли с протегнатата магическа пръчка, но леля Петуния се разписка още по-оглушително и се хвърли пред сина си като жив щит срещу господин Уизли.

– Недейте! – отчая се господин Уизли. – Много е просто... от бонбона е... синът ми Фред... е голям шегаджия... но това е просто магия за наедряване... няма какво друго да е... моля ви, мога да го оправя...

Вместо да се поуспокоят, домакините окончателно изпаднаха в паника. Леля Петуния плачеше истерично и дърпаше езика на Дъдли, твърдо решена да го изтръгне. Дъдли се задушаваше под двойния натиск на майка си и езика си. А вуйчо Върнън, който бе извън себе си от ярост, грабна една порцеланова статуетка от скрина и я метна по господин Уизли, който се сниши и украшението се разби сред взривената камина.

– Недейте! – ядоса се господин Уизли и размаха заплашително магическата си пръчка. – Опитвам се да *помогна!*

Ревейки като ранен хипопотам, вуйчо Върнън сграбчи друго украшение.

– Хари, тръгвай! Просто тръгвай! – извика господин Уизли с насочена към вуйчо Върнън пръчка. – Аз ще се оправя.

На Хари не му се щеше да пропусне забавлението, но втора статуетка откъм вуйчо Върнън изсвистя покрай лявото му ухо. Това го накара да се откаже и да остави положението в ръцете на господин Уизли. Стъпи в пламъците и погледна през рамо, докато изричаше „Хралупата!“. Последният му мимолетен поглед към всекидневната запечата как господин Уизли пръсва с пръчката си трета статуетка в ръката на вуйчо Върнън, леля Петуния крещи и лежи върху Дъдли, а езикът на Дъдли се мята наоколо като огромен слузест питон. В следващия момент Хари се завъртя с шеметна скорост. Всекидневната на семейство Дърсли профуча и изчезна зад буйните смарагови пламъци.